

РЕШЕНИЕ

№ 36293

гр. София, 21.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 10.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7919** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Образувано е по жалба от 18.06.2026 г., подадена от Р. Н., [дата на раждане], гражданин на Ислямска република П., чрез адвокат В. М.-Х., срещу отказ за издаване на виза „С“, постановен на 17.06.2026 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П. по заявление от 14.05.2026г.

В жалбата се сочи, че отказът за издаване на виза, като немотивиран, представлява необосновано ограничаване на правото на личен и семеен живот, гарантирано в чл.8 от ЕКПЧ. Счита, че в обжалвания акт липсва надлежна индивидуална оценка на обстоятелствата, което е довело до непропорционално ограничаване на едно защитено основно право. В подкрепа на горното е посочено, че не са налице данни за нарушаване на визовите, имиграционни или местни закони от страна на жалбоподателя. Същевременно е посочено, че от съдържанието на постановления отказ не става ясно кои конкретни обстоятелства /писмени доказателства или конкретни действия на чужденеца/ са послужили за основание за неговото постановяване, което препятства жалбоподателя да разбере какви са действителните причини за отказ за издаване на виза „С“ от страна на българските власти. Посочено е, че при същите условия и при представени сходни документи, административният орган е издал виза на бащата на чуждия гражданин, при когото жалбоподателят е искал да отиде. Соци се, че липсата на мотиви в обжалвания административен акт поражда съмнения за предубеденост на неговия издател, в нарушение на чл.14 от ЕКПЧОС. Искане се отмяна на отказа, ведно с всички последици от това.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, поддържа жалбата с писмена

защита, изготвена от упълномощения адв. М., с която претендира и сторените в производството разноси.

Ответникът, завеждащ „Консулската служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № ISBZ60021ZV от 14.05.2026 г., подадено в Консулската служба на Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., жалбоподателят Н. Р. /N. R./, [дата на раждане] в П., гражданин на Ислямска Република П., неженен, притежаващ национален паспорт № BN9896133, издаден на 22.12.2025 г., със срок на валидност до 21.12.2030 г., е кандидатствал, за краткосрочна виза тип „С“, с посочена цел - посещение на семейство или приятел, уточнена в бялото поле собственооръчно като посещение на баща му С. Р., на адрес: [населено място], ул. „П. П. № 36, ет. 8, ап.23. Вписаният като желан период на посещението е от 30.07.2026 г. до 25.08.2026 г.

Към заявлението са представени следните документи: Нотариално заверена Покана – декларация за частно посещение на чужденец в Република България, рег. № 56/16.01.2026 г., изготвена от М. С. Р., [дата на раждане] в П., с настоящ адрес в [населено място], [улица], ет. 8, ап. 23, с която е деклариран, че ще осигури жилище и средства за срок от 14 дни на Н. Р., в периода от 01.04.2026 г. до 30.06.2026 г. /л.14/; Нотариално заверена декларация от Л. Г., която в качеството си на собственик на имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 8, ап. 23 и по силата на сключен договор за наем, декларира съгласието си лицата С. Р. и Н. Р. да бъдат регистрирани на адреса /л.15/; Нотариално заверена декларация от М. С. Р., [дата на раждане] в П., с която декларира, че ще осигури жилище и издръжка на децата си – Н. Р. и С. Р. /16/; копие на разрешение за пребиваване в Република България № RA0413852 и копие на национален паспорт № G5810360, притежание на М. С. Р. /л.17 – лице и гръб/; Медицинска застраховка, издадена на 14.01.2026 г. от Б. за лицето Н. Р., със срок на валидност три месеца /л.18/; Представено в превод на български език извлечение от банкова сметка на М. С. Р. с налични средства /л.18 – гръб/; Копие на национален паспорт на Н. Р. № M8309840 , izdaden na 22.12.2025 g. sys srok na walidnost do 21.12.2030 g. /л.19/.

Видно от представеното по делото становище на ДА„НС“ /л.44/, съгласувателната процедура по подаденото от Н. Р. заявление № ISBZ60021ZV от 14.05.2026 г. за краткосрочно пребиваване е осъществена от С.-ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Посочено е, че апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но са повдигнати основателни съмнения за намеренията на чуждия гражданин да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата – отказ на осн. т.2 и т.10 от Приложение VI на Визовия регламент. Посочено е, че след цялостен анализ на постъпилата информация от интервюто и представените документи от апликанта било установено, че представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой не е достоверна /л.44/.

Въз основа на горните документи, на стандартен формуляр - Приложение № VI от Регламент (ЕО) 810/2009 на ЕП и на Съвета, от 13.07.2009 г. за създаване Визов кодекс на Общността на 17.06.2026 г. е издаден оспореният отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване – виза тип "С" с отбелязване на пункт "2", "10" и „13“, съдържащи текстовете от формуляра, както следва: "Целта и условията на планирания престой не са обосновани"; "Предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна" и

„Има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“.

В допълнителна забележка в отказа е посочено, че „Целта и условията на планирания престой не са обосновани. Предоставената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичане на визата. Намерението на кандидата да напусне територията на държавите членки преди изтичане на визата не може да бъде установено. Представената информация относно обстановката за целта и условията на планирания престой е недостоверна“.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая процесния отказ е по искане за издаване на виза вид "С" - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 ЗЧРБ и не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, поради което жалбата е допустима за разглеждана по същество и на това основание.

Разгледана по същество - жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден в писмена форма, от компетентен орган - завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., съобразно приложените заповед №10/15.04.2024 г. на посланика на Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., и заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно безспорните данни по делото със заявление, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България - вид "С" на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 ЗЧРБ с цел "посещение на роднина".

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец - Приложение № 7 на Наредбата, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ.

Процесният отказ е обективизиран във формуляр по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, но като такъв е ползван формуляра - образец Приложение 6 към чл. 32 от Визовия кодекс /съобразно действащата редакция на чл. 34, ал. 1 от Наредбата - ДВ бр. 4, в сила от 14.01.2025 г./. Същият не съответства по форма и съдържание на формуляра образец по Приложение № 7 съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който се различава по отношение съдържанието след изречението "основанието/ята за решението са следните", тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но при липса на изрично посочване на правните основания - норми от чл. 10, така, както е в образец Приложение № 7.

В оспорения акт липсват още и изложени факти, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявленията за издаване на виза. В този смисъл са основателни оплакванията на жалбоподателя, че актът е немотивиран. На свой ред жалбоподателят представя по делото достатъчно относими и допустими доказателства, от които са видни, както целта, така и условията на краткосрочното пребиваване. Същевременно, ответникът не участва активно в съдебното производство и въпреки указанията на съда относно доказателствената тежест, не подкрепи с доказателства хипотезите, на които е основал отказа си.

Съдът намира, че от данните по делото изобщо липсва анализ на приложените към заявленията доказателства относно надеждността на заявителя и целта на пътуването. В случая ответникът, за да откаже издаването на виза "С" за краткосрочно пребиваване с цитираните отбелязвания, не е изложил самостоятелни мотиви, с които да обоснове становището за "необоснованост" на целта и условията, на планирания престой и за "ненадеждност" на предоставената информация. В представената от ответника административна преписка няма данни, в съответствие с изискването на чл. 35 АПК административният орган да е изискал допълнително от заявителя документи и информация, след като е счел, че предоставената не е надеждна и не обосновава целта на исканата виза. Несъобразявайки се и с разпоредбата на чл. 36, ал. 3 АПК ответникът не е изложил мотиви, подкрепящи преценката му в горния смисъл. В процесното заявление апликантът изрично е посочил целта на пътуването и е приложил доказателства за него. Въпреки това, консулското длъжностно лице не е обвързало отказа си с конкретни мотиви и съответно анализ на тези факти, респ. защо е счетоно, че целта на влизане и пребиваване в РБ не е обоснована, а представената информация е оценена като ненадеждна и не на последно място, от кои факти и обстоятелства е породено „основателното съмнение“ относно намерението на чужденеца да напускане територията на държавата членка.

Като не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 от Визовия кодекс, ответникът е постановил незаконосъобразен отказ. Според Съда на Европейския съюз държавите-членки разполагат с "широка свобода на преценка", за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

В заключение съдът приема, че издаденият на 17.06.2026 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., отказ не съответстват на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2 вр. ал. 1 АПК, поради липса на мотиви, обосноваващи посочените в стандартния формуляр отметки, който както беше посочено по – горе съставлява Приложение № 6 от Визови кодекс, а не този по Наредбата.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които доказват целта на престоя на жалбоподателя в Република България, като анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването и като съобрази, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК, след отмяната за оспорения отказ на консулското длъжностно лице, административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за

ново произнасяне по заявление № ISBZ60021ZV от 14.05.2026 г., подадено в Консулската служба на Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., от Н. Р. /N. R./, [дата на раждане] в П., гражданин на Ислямска Република П., неженен, притежаващ национален паспорт № BN9896133, издаден на 22.12.2025 г., със срок на валидност до 21.12.2030 г., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

По делото е направено искане за присъждане на разноски в размер на 500 евро за адвокатски хонорар, но не е представен списък на разноските, нито договор за правна помощ /по делото е налице само пълномощно/, нито доказателства за плащане на претендираното възнаграждение. От друга страна, е представено доказателство заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро, която следва да бъде присъдена на жалбоподателя при този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 - ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Н., [дата на раждане], гражданин на Ислямска република П., отказ за издаване на виза „С“, постановен на 17.06.2026 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П. по заявление № ISBZ60021ZV от 14.05.2026г

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на „Консулска служба“ в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Р. Н., [дата на раждане], гражданин на Ислямска република П., разноски по делото в общ размер на 5.11 евро / пет евро и единадесет евроцента/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: